

Teksten

Seconde Lamentation du Jeudi saint

Lamed – Matribus suis dixerunt:
ubi est triticum et vinum ?
Cum defi cerent quasi vulnerati in
plateis civitatis, cum exhalarent
animas suas in sinu matrum suarum.

Mem – Cui comparabote ?
vel cui assimilabo te, fi lia Jerusalem ?
cui exaequabo te, et consolabor te,
virgo fi lia Sion ?
Magna est enim velut mare contritio
tua: quis medebitur tui ?

Nun – Prophetas tui, viderunt tibi falsa
et stulta, nec aperiebat iniquitatem
tuam ut te ad poenitentiam
provocarent: viderunt autem tibi
assumptiones falsas et ejectiones.

Samech – Plausurunt super te manibus
omnes transeuntes per viam:
sibilaverunt et moverunt caput suum
super fi liam Jerusalem:
Haecce est urbs, dicentes, perfecti
decoris, gaudium universae terrae ?

Jerusalem convertere ad Dominum
Deum tuum.

Incipit oratio

Incipit oratio Jeremiae Prophetas.

Recordare domine quis acciderit nobis
intuere et respice opprobrium nostrum.

Hereditas nostra versa est ad alienos
domus nostrae ad extraneos.

Pupilli facti sunus absque patre;
matres nostrae quasi viduae.

Aquam nostram pecunia bibimus, ligna
nostra pretio comparavimus.

Cervicibus nostris minabamur;
lassis non dabatur requies.

Aegypto dedimus manum et Assyriis ut
saturaremur pane.

Ze blijven hun moeders vragen:
'Is er geen brood en wijn?',
versmachtend op de pleinen van de
stad, als gewonden op het slagveld;
in de armen van hun moeders stroomt
het leven uit hen weg.

Waarmee zal ik je vergelijken,
Jeruzalem, welk voorbeeld kan ik je
tonen? Waaraan zal ik je gelijkstellen,
vrouwe Sion? Hoe kan ik je troosten?
Wijd als de zee gapen je wonden – wie
kan je genezen?

Je profeten hebben je bedrogen met
valse visioenen – hadden ze maar je
wandaden onthuld om je lot nog te
keren! Ze hebben je valse orakels
verkondigd om je te misleiden.

Allen die voorbijgaan wringen de
handen als ze jou zien;
ze sissen van afschuw, schudden
meewarig het hoofd over Jeruzalem:
'Is dit nu die stad, volmaakt van
schoonheid, vreugde voor de wereld?'

Jeruzalem, keer terug naar de Heer, uw
God.
[NBV21, Klaagliederen 2:12-15]

Hier begint het klaaglied van de
profeet Jeremia.

Gedenk, Heer, wat ons is overkomen,
merk toch op, zie onze smaad:

Ons eigen land is de vreemdeling
toegevallen, ons bezit de buitenlander.

Wij zijn wezen zonder vader,
onze moeders zijn weduwe geworden.

We moeten betalen om ons eigen water
te drinken, en ons hout moeten we
kopen.

We worden op de nek gezeten, we
worden afgebeeld, ons wordt geen rust
gegend.

We zochten steun bij Egypte, vroegen
Assyrië om voedsel.

Patres nostri peccaverunt et non sunt,
et nos iniquitates eorum portavimus.

Servi dominati sunt nostri ; non fuit qui
redimeret de manu eorum.

In animabus nostri afferebamus
panem nobis a facie gladii in deserto.

Pellis nostra quasi clibanus exusta
est a facie tempestatum farnis.

Mulieres in Sion humiliaverunt et
virgines in civitatibus Juda.

Jerusalem converter ad Dominum
Deum tuum.

Deh recatemi

Deh recatemi la morte,
pur ch'io resti, ov'è la vita;
qui le soglie dei diletti;
qui di voglie, qui d'affetti l'alma
mia s'è riempita,
dove il cielo apri le porte.

Non toglietemi tal sorte,
di beltà spirti infinita,
deh pregate qua'l Signore,
ch'infiammate nel suo amore
sian del sen' me spoglie absorte;
dove l'alma è già rapita.

Onze voorouders hebben gezondigd; zij
zijn er niet meer, nu dragen wij hun
schuld.

Slaven heersen over ons, en niemand
die ons uit hun greep verlost.

Bedreigd vanuit de woestijn halen we
de oogst binnen, met gevaar voor eigen
leven.

Onze huid gloeit als een oven, door de
koorts van de honger.

Vrouwen hebben ze verkracht in Sion,
meisjes in de steden van Juda.

Jeruzalem, bekeer u tot de Heer
uw God.

Ach, brengt mij toch de dood, zolang ik
maar blijf waar het leven is;
hier zijn de drempels van de vreugden;
hier is mijn ziel vervuld van verlangens,
hier van genegenheid,
waar de hemel zijn poorten opende.

Neem mij dit lot niet af,
o oneindige geesten van schoonheid;
ach, bidt toch tot de Heer dat,
ontvlamd door zijn liefde, de resten van
mijn wezen in mijn hart worden
opgenomen; daarheen waar mijn ziel
reeds is weggevoerd.

Première Lamentation du Jeudi saint

De lamentatione Jeremiae prophetae.

Cogitavit Dominus dissipare
murum fili Sion:
tetendit funiculum suum,
et non avertit manum suam a
perditione: luxitque ante murale,
et murus pariter dissipatus est.

Teth – Defiliati sunt
in terra portae ejus:
perdidit, et contrivit vectes ejus: regem
ejus et principes ejus in gentibus:
non est lex, et prophetae ejus non
invenerunt visionem a Domino.

Jod – Sederunt in terra, conticuerunt
senes fili Sion: consperserunt
cinere capita sua, accincti sunt
ciliciis, abjecerunt in terram capita sua
virgines Jerusalem.

Gaph – Defecerunt prae lachrimis oculi
mei, conturbata sunt viscera mea: eff
usum est in terra jecur meum
super contritione fili Sion populi mei, cum
defiliaret parvulus et lactens in plateis
oppidi.

Jerusalem convertere ad Dominum
Deum tuum.

Uit de klaagzang van de profeet
Jeremia.

De Heer wilde de muur
rondom Sion vernietigen:
Hij spande het meetlint,
trok zijn verwoestende hand niet
terug, hij bracht rouw over wallen
en muren, die tezamen bezweken.

Haar poorten zijn ter aarde gezonken,
de grendels stukgeslagen en vernield.
Nu haar koning en leiders onder
vreemde volken leven is het onderricht
van haar priesters verdwenen; haar
profeten ontvangen niet langer
visioenen van de Heer.
De oudsten van Sion zitten zwijgend op
de grond, met stof op hun hoofd,
gehuld in een rouwkleed. De meisjes
van Jeruzalem buigen het hoofd ter
aarde.

Mijn ogen zijn door tranen verteerd,
mijn ingewanden staan in brand,
mijn maag keert zich om –
vanwege de wonden van mijn volk,
omdat kind en zuigeling versmachtten
op de pleinen van de stad.

Jeruzalem, bekeer u tot de Heer
uw God.

[NBV21 Klaagliederen 2:8-II]

